

MÄN, MAKT

EU-PARLAMENTET

För ett par veckor sedan skrev Feministiskt Initiativs EU-parlamentariker Maria Robsahm (tidigare Carlshamre) en debattartikel i Expressen som förklarade varför EU-parlamentet har gjort så lite för att försöka stoppa prostitution. "Kvinnohatet är utbrett", skriver hon, och berättar flera historier om sina politiska kollegor – våra "demokratiskt valda" representanter – som "regelbundet utnyttjar prostituerade". Det är ingenting det hymlas om, heller, utan det finns de som är helt öppna med sitt utnyttjande även i politiska sammanhang – som till och med använder det för att göra politiska poänger i frågan.

Maria Robsahms tidigare optimism om att kunna förändra i och med sitt arbete i EU-parlamentet "är idag förbytt till nattsvart pessimism", skriver hon.

Ja, detta är vad vi fick när vi gick med i EU det ödesdigra året 1995. En högborg fylld med makt och män och män med makt, män som använder makten för att skaffa sig mer makt, om det så gäller personlig makt över individuella kvinnors (och säkert enstaka mäns) kroppar eller politisk makt över ekonomier.

Och det är skönt att Maria ställer sig upp och talar om vad som pågår i det där betongblocket av skrupelfri maktfullkomlighet, kvinnohat, rasism och total respektlöshet för arbetarklassen. Vi väljare har rätt att veta vad våra repre-

sentanter pysslar med när de arbetar – åtminstone i teorin – på "vårt" uppdrag.

Det är skönt att hon visar att hon är förbannad och desillusionerad, att hon kallar saker vid deras rätta namn. Det är kvinnohat att hävda att prostituerade inte kan våldtas (ord enligt Maria uttalade av en parlamentsledamot anklagad för just detta), det är rasism och kvinnohat i en salig blandning att kalla en socialistisk kvinnlig ledamot för "zigens hora" – och det är kvinnohat och rasism som gör att detta accepteras av parlamentet, att omedelbart avsked inte krävs och genomförs.

Dessa folkvalda köper andra människors kroppar för våra skattepengar, och de har inget intresse av att få stopp på den utsatthet och ekonomiska misär som tvingar många kvinnor till prostitution. I deras världsbild är kvinnor inget annat än värdelösa objekt, utan eget existensberättigande, bara till för att tillgodose deras behov – som uppenbarligen går långt utanför den sexuella tillfredsställelsen, vilken skulle kunna uppnås mellan jämställda partners. I fallet med de sexköpande EU-parlamentarikerna (hur många är de egentligen? Tillräckligt många för att få Maria Robsahm att hävda att när EU-parlamentet "flyttar till Strasbourg ökar den lokala prostitutionen") skulle likgiltighet inför orättvisor ha varit välkommet. Att de inte förstår eller har

upptäckt de problem som omger alla som lever i utkanten av ett samhälle skulle i sammanhanget ses som ett sympatiskt drag, då skulle det åtminstone finnas möjligheter till att "öppna deras ögon", att påverka dem som har möjlighet att förändra.

Men så är det naturligtvis inte, det är mycket mer hopplöst än så. Patriarkatet och klassamhället är i de sexköpande parlamentarikernas ögon inte ett oviktigt problem; det är en förutsättning för deras personliga livsstil och en produkt av deras ideologi. Det är inte ignorans som gör att de går emot förändringar av maktstrukturer, det är en medveten strategi, som de kommer att försvara med alla medel om förändringen skulle vara nära. (Nu är den inte alls det, enligt Maria, men hypotetiska önskningar kan alltid föras fram.)

Det är så fel på så många olika sätt. Praktiken att köpa människors kroppar är avskalad på all form av mänsklig empati. Men det görs än värre av sexköparnas "folkliga" uppdrag och av de hycklande EU-parollerna om fred och frihet de officiellt agerar i enlighet med. Vilken slags frihet för de prostituerade de har sex med? Vilken slags folklighet för romska kvinnliga parlamentariker? Vilken slags representation för oss alla?

Linn Hjort